

'Η Αθήνα με τή θάλασσα κάτω από τήν 'Ακρόπολι, όπως ήφανατάθηκε και τήν εσχεδιάσε ένας Εύρωπαϊός μη-χανικός και ζωγράφος τών μέσων του περασμένου αιώνας.

ΑΠ' ΤΟΝ ΑΡΧΑΙΟ ΜΥΘΟ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΜΜΟΡΦΙΑ

(Άρθρο της Σουζάννας Ριθιέρ, αφιερωμένο στις σύγχρονες γυναίκες).

Μέσα στους άνθιμους κήπους του Όλυμπου, ή θεά Αφροδίτη έπλήττε, έπλήττε πολύ, ένα χρυσό πρσίον.

Η ξανθή θεά, που βασίλευε στους θεούς και στους ανθρώπους, θυμότανε τόν ωραίο βασκό, τόν Πάρι, που τήν είχε βρει φουατόρη από τήν 'Ηρα και τήν 'Αθήνα. Κι' όμως ήσαν πολύ όμορφες κι' αυτές. Πόσο λοιπόν πό ωραία θά ήταν αυτή!... Μά αυτό τό πρωί ή πεποδίνωκη θεά έπλήττε...

Ο Ζεύς κοιμότανε άκόμα, τά πουλιά πετόσαν εδώ κι' εκεί, κελιδάνας. Κι' άφηνε, καθώς προχωρούσε ή άφρογένητη θεά μέσα στους μαγικούς κήπους, είδε τόν άετό του Άόζ, τό παγώνι της 'Ηρας και τήν κοινοκόβρα της 'Αθηνάς νά μαλώνουν.

Γιά μία στιγμή στάθηκε, παρακολούθησε τή φιλονεικία τών τριών αυτών πουλιών και χαμογέλασε. Σε λίγο όμως βαρέθηκε κι' αυτό τό θέαμα και προχώρησε προς τό βάθος τών κήπων. Έξωφρα είδε ένα ρικνίο που έλαμπε στόν ήλιο. 'Η 'Αφροδίτη πλησίασε κι' έσκυψε έπάνω άπ' τό νερό.

Μία κραγή εκλήξενος έξέφυγε τότε άπ' τά χείλη της. Εκεί, μέσα στό χρυσομένο νερό, είδε ένα θείο πρόσωπο νά της χαμογέλι. Τό πρόσωπό της. Κι' ή 'Αφροδίτη, μαγεμένη άπ' τήν ίδια της όμορφιά, δέν χόρτανε νά τήν κοιτάξη...

Και κάθε μέρα πειά, κάθε πρωί, έτρεχε στό ρικνίο, έπάνω άπ' τό νερό, και κοιτάζε τό πρόσωπό της. Τώρα δέν έπλήττε πειά τόσο...

Καί κάθε μέρα πειά, κάθε πρωί, έτρεχε στό ρικνίο, έπάνω άπ' τό νερό, και κοιτάζε τό πρόσωπό της. Τώρα δέν έπλήττε πειά τόσο... Στάλιζε τά μαλλιά της με τό πό όμορφα λουλούδια, τότε με κοίνα, τότε με τριαντάφυλλα κι' άλλου πάλι με ναρκίσσους. Και κοιτάζε μέσα στό νερό για νά δη πειά λουλούδια πηγαινούν καλύτερα στα χρυσά της μαλλιά. Μά όλα της πηγαιναν. Κι' ή 'Αφροδίτη ηυθόριζε ενχαριστημένη:

— Είχε δίπλο ο Πάρις, νά δώση τό ήλιο σ' έμένα.

Μία μέρα μία πεταλούδα με πορφύρα φτερά, άκούητσε σ' ένα τριαντάφυλλο που στάλιζε τά μαλλιά της θεάς.

Η 'Αφροδίτη έπασε σιγά-σιγά ανάμεσα στα δάχτυλά της τά φτερά της πεταλούδας, τήν κοιτάζε για μία στιγμή κι' ύστερα τήν άφισε νά φύγη.

Μά στα λευκά δάχτυλα της θεάς είχε μείνει μία αθέρα ροδόχρωμη σκόνη.

Τότε ή 'Αφροδίτη πέρασε τά δάχτυλά της στό πρόσωπό της και τά λευκά της μάγουλα βάφτηκαν με ρόδινα άπ' τή σκόνη

της πεταλούδας. Έτσι λοιπόν ή θεά της όμορφιάς άνακάληνε πρώτη τόν καθρέφτη και τό βάνημο...

Μία μέρα ο 'Ηρακλος είδε τήν 'Αφροδίτη νά καθρεφτίζεται μέσα στό νερό και χαμογέλασε για τή φιλαρέσκεια της γυναίκας του. Θέλοντας όμως νά τήν ενχαριστήση, της έταξα ένα καθρέφτη από μαλλια.

Η 'Αφροδίτη χάρηκε πάρα πολύ για αυτό τό δώρο, κι' ένθουσιασμένη φίλησε τόν κοιτούό σύζυγό της, με τόση τρυφερότητα, όπως ποτέ άλλουτε...

Έτσι ή 'Αφροδίτη δέν ήταν πειά έποχρεωμένη νά πηγαινή στό ρικνίο για νά καθρεφτίζεται.

Είχε όλη μέρα κοντά της τό χρυσό της καθρέφτη και ξεπλωμένη, στό πορφύρο της στρώμα, τόν έπαιρνε κάθε τόσο στό χέρι της, για νά κοιταξη.

Κι' ο φτερωτός της γιός, ο μικρός 'Ερωτας, της έφερνε κάθε μέρα φτερά από πεταλούδες, για νά παίρνη τό χουδι τους και νά χρωματίξη τά μάγουλά της...

Έτσι λοιπόν οι άρχαίοι 'Ελληνες πίστευαν, ότι ή φιλαρέσκεια, τό καθρέφτισμα και τό βάνημο, ήσαν έπινοήσεις της θεάς της όμορφιάς. Της 'Αφροδίτης.

Κι' από τότε, ή γυναίκες όλων τών εποχών και όλων τών μερών του κόσμου, βάρβαρες ή πολιτισμένες, έμμηθησαν, άπολοήσαν και τελειοποίησαν τή μέθοδο της 'Αφροδίτης.

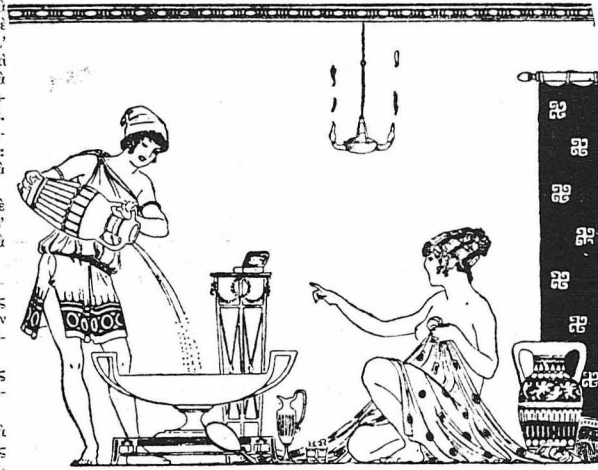
Τό έκαναν δέ αυτό, όχι για ν' άφίσουν μόνο, αλλά και για νά πεινούν τόν καρό τους, τις όφες της πλήξης και της μοναξιάς.

Άλήθεια, ή φιλαρέσκεια είναι παλιά, πολύ παλιά, και πάντα νέα, όπως ο κόσμος.

Μέσα σε πανάρχαιους τάφους χιλιάδων ετών, βρίσκουν σημερα οι άρχαιολόγοι ίχνη φτιασιδιών, και καθρέφτες.

Έπίσης οι άρχαίοι συγγραφείς μιούν έν εκτάσει για τά φτιασιδια. Ο 'Οράσιος αναφέρει τρία είδη φτιασιδιών: Τό άσπρο, τό μαύο και τό κόκκινο.

Ο Πλίνιος και ο 'Οβίδιος διηγούνται, ότι ή Ρωμαίκες δέσποινες κατέφευγαν στόν μανδραγόρα και στην πεπεριά, για νά εξαλείφουν τις άτέλειες του προσώπου των.

'Αρχαία 'Ελληνίς στό λουτρό της

Ἡ Ρωμαίαι μεταχειρίζονταν ἀκόμα καμωμένο ἀπὸ τῆς... ἀκαθαρσίας τῶν προκοδίων... Τὸ φρασιδί αὐτὸ ἦταν πολὺ περιζήτητο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀκριβό.

Γιὰ ἓνα διάστημα ἦταν ἐπίσης τῆς μόδας στὴ Ρώμη καὶ ἡ γλωσσὴ τοῦ προσώπου.

Γιὰ τὰ γλωσσισμῶν λοιπὸν, τόσο οἱ ἄνδρες, ὅσο καὶ ἡ γυναῖκες, ἔπλεναν τὸ πρόσωπό τους μὲ ἐκχέλισμα ἀπὸ κωμικῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ περιφρασεύματα τῆς ὀρατικότητος ἦσαν ἐν γῆρας ἐξέλιξη τῆν ἐποχῆ.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς ἐφρετε νὰ μόνον ἐπὶ μιὰ δολοφονία ἐδοξαζόμην ἀπὸ πρόσωπο.

Ἡ Πορταῖα, ἡ φιλαρέσκη σύζυγος τοῦ Νέρωνος, φορούσε ἀπὸ πρόσωπο μιὰ μάσκα, ἀποτελούμενη ἀπὸ βρασιμενὴ σιζαλί, λάδι καὶ μέλι. Ὅταν ἤθελε δὲ γὰρ νὰ τὴν ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, ἐπάνο στὸ ὅπου κολλοῦσε, τὴ μούσκετε μὲ γλυκὸ γάλα.

Ἐνοεῖται ὅτι ἡ Ρωμαίαι δὲν περιπονοῦσαν μόνον τὸ πρόσωπό τους, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τους. Πρῶτα ἔβαναν κωμολογία, ὕστερον ὑπάνου γλυκῶ καὶ κατόπιν ὑπάνου ζεστοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἡ θεραπειὰν τους τὴ σφουγγίζαν καὶ τὴς ἔβραβαν, αἴεταν τὰ σῶμάτα τους μὲ ἀφρόματα καὶ ἔλαια ἐσθιδασίμων, γὰρ νὰ μιλῶσάν τοὺς δέματα.

Ἡ Πορταῖα χρειαζότανε γὰρ τὸ καθήκον της ὑπάνου τὸ γάλα πενταζοῖνον... ὄνον... Ἦταν δὲ διάσημη γὰρ τὴν ἐξθαμβωτικὴν ἐλκωτικὰ τοῦ δερμάτος της.

Γιὰ κόμην μέλος τοῦ σῶματός των, ἡ Ρωμαίαι μεταχειρίζονταν διαφορετικὰ ὄφρα. Τὸ στήθος τους τὸ αἴεταν μὲ φρονικολαδο, τοὺς βραχιόνιάς τους μὲ μέντα, τὰ χεῖράτα τους μὲ μωστῶσινα καὶ τὸ λαγὸν τους μὲ διαγνολαδο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐθροεῖτο ὅς τὸ κορυφώμα τῆς κομῆτικότητος στὴν ἀρχαία Ρώμη, ἦταν τὸ βράχιον μὲ μαλλίων μὲ χρῶμα γαλάζιο! Ἐπίσης καὶ τὸ χρυσοκόκκινο χρῶμα ἦταν τῆς μόδας γὰρ τὰ μαλλιά, ἀλλ' ὅχι τόσο, ὅσο τὸ γαλάζιο.

Πρὶν ἀπὸ τὴς Ρωμαίαι, ἡ Αἰγύπτιας ἔδωκαν ἐπίσης τὰ μαλλιά τους σκούρα, γαλάζια ἢ χρυσα. Ἐχρῶσαν ἀκόμα τὰ δάχτυλά τους καὶ ἔδωκαν ὀφθαλμὰ τὰ μαγευτικά τους καὶ πρῶσινα τὰ βλέφαρά τους. Ἐσκῶσαν τὰ μάτια τους νὰ φαίνονται πολὺ μεγάλα μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ «Κοκκόλ» καὶ σχεδίαζαν ἕνα ἄστρο πρὸ τοῦ μικοῦ καὶ στὸ σιγόν.

Τὸ «Κοκκόλ» εἶνε καὶ τὸ ἄρα γινωστὸ, ἀλλὰ εἶνε ἀγνωστὴ ἡ συνταγὴ τῆς πρῶσινης βαφῆς τῶν βλέφαρων.

Ἡ πρὸς γήσασε καὶ ἡ ἀριστοκρατικὴ τῆς Αἰγύπτου ἔβαλαν πρῶσινα ὄχι μόνον τὰ βλέφαρά τους, ἀλλὰ καὶ τὸ φρόμα τους!

Ἀκόμα ἡ ἀρχαίαις—Αἰγύπτιας, Ἑλλήνιδες καὶ Ρωμαίαις— ἐσχηματίζαν ἓνα μακρὸ κέκρο γύρω στὰ μάτια τους καὶ δυνάμιοναν μὲ γαλάζια βαφὴ τὴς γομαίης τῶν κλειδῶν τους.

Κατὰ τὴς ἀνασκευαίς τοῦ Ἡρακλείου, ἀνεκαλύθησαν φρασιδίδια ζαυμοῦν ἀπὸ φῶμα θαλασσινά. Καὶ στὴν Αἴγυπτον, σπὸν τῆν τῆς Θεῶδου, βρήκαν κωμολογία καὶ κομῆν μὲ φρασιδίδια, ἐντελὸς σχεδὸν ὅμοια μὲ αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονταν ἡ σύγχρονη γυναῖκες.

Καθὼς λέγει ἓνας ἀρχαῖος συγγραφεύς, ἡ Μήδεια διατηροῦσε τὴν νεότητά καὶ ὀρατικότητά της, μὲ ἀπιόλιοντα.

Ἀλλ' αὐτὰ γίνονται καὶ σήμερον. Καὶ ἂν ἡ Πορταῖα ἔβανε ὑπάνου μὲ γάλα, πολὺ ἀγρῆτον, στὴ Γαλλίαν—τὸν περαιομένο ὄνον— ἡ ἀριστοκρατικὴς βιβλίζαν τὸ σῶμα τους μὲσα σὲ γυμνοὺς φράσιδιαις ἢ σὲ σαμπάναις... ***

Ἡ Ἰταλίαις κληρονομήσαν ἀπ' τὴς Ρωμαίαις τὴ συνήθειαν τοῦ βρασιμῶς καὶ τὰ μυστικὰ τῶν φρασιδιῶν.

Ἡ Γαλλίδες πάλι διαδόχραν τὸ βράχιον ἀπ' τὴς Ἰταλίδες ποὺ ἤρξαν στὴ Γαλλίαν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Ἐξέλιξ, ἡ κόμην τῆς Αἰκατερίνης, ἡ Μισσηγορίνα τὴ Βαλιόνα, ἐφρετο τὴ εὐσμία ἀπὸ μωστῶσινα φρέτο, γὰρ τὸ πρόσωπό!

Ἐπίσης ἐπέταξε κάποτε νὰ κόμουν τὴς ἔπαιθε μωστῶσινης τῶν νεωρῶν τῆς ἀπολοῦθον, γὰρ νὰ τὴς κατασκευάσων ἀπ' αὐτὰς χρυσοὺς κλειδίους, κῆτον ἀπὸ τὴς ὁπταῖς ἔφρετο τὰ πικρὰ μῶσρα τῆς μαλλιά.

Ἀλλ' οὐδὲν καινὸν ἐπὸ τὸν ἥλιον. Ἡ Ρωμαίαις, πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτὴν, ἀγρῶσαν τὰ μαλλιά τῶν νεωρῶν τῆς Γαλατίας καὶ τῆς Γεντοίας, γὰρ νὰ φράσων περσοῖτας.

Ἐπίσης ἀντικαταστάσαν τὰ γλωσσισμῶν τους δόντια μὲ μωστῶς πλάσας ἀπὸ φλῆστιν, συγκρατοῦμενες μὲ λεπτότατα χρυσαί σφαιμάτα.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ XVII αἰῶνος,

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικά φύλλα ἔλευ τοῦ κόσμου)

Ἐκεῖνος. — Χαίρε, ἀγάπη μου! Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ μὲν μείνης πιστή...

Ἐκεῖνη. (κλαιόντας). — Ἄς, ναί..., ἄς ἐλπίσουμε!

Μεταξὺ φίλων :

— Πῶς τὰ περάσατε λοιπὸν στὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου σας ;

— Ὅχι καὶ τόσο καλὰ. Εἶχε φρερτοῦνες...

— Ἡ θάλασσα ;

— Ὅχι, ἀδερφέ, ἡ... πεθερά μου!...

Ὁ ξενοδόχος τοῦ χωριοῦ πρὸς τὸν ξένο :

— Ἐ, πῶς τὰ πέρασες ἀτόψε ;

— Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ γλίσσω μάτι. Ὅταν ὅμως τὸ δωματίον φωτιστήκε ἀπ' τὸ φεγγάρι, ἄρχισα νὰ μετρῶ τοὺς κορυφῶς ἀπάνω σπὸν τοῖχο καὶ ἀπὸ τὴν κορυφαία μὲ πῆρε ὁ ἔπος!

Ἡ σύγχρονη γυναῖκες :

— Καὶ δὲν εἶς κορυφῶς ἢ τρίψωσι διὰλέξι πού κόμιατε ;

— Καθόλου. Ὅποτε ἀπὸ λίγο βροχία τὸν ἄντρα μου καὶ τοῦ τὰ ἔφραλλα ἐπὶ δύο ὄρες!

Ξενοδόχος. — Στὸ μαγεῖο μου δὲν θὰ βροῖτε οὔτε μιὰ μωστῶ. Ἡ ἐλάτῃς.—Ποῦ νὰ τὴ βροῖτε, ἀφοῦ εἶν' ὄλες μέσα στὴ... σούπα!...

Στὸ γυμνὸν :

— Κόμει μου, μὴ μ' ἐνοχλεῖτε. Ὅφρα νὰ εἶς πῶς εἶμαι ἀκαθαρτασμένη...

— Δὲν περῶζει, δεσποινίς. Θὰ περαιομένο ὄψου νά... παντρεθῆτε!

Παρεξήγητος.

Ἡ νεόνυμφη διαγρεῖται στὴ μητέρα της τὴς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ γαμήλιον ταξεῖδι :

— Λοιπὸν, ἐνὸ ἀνέβαινα μὲ τὸν ἄντρα μου στὸ βοῖνὸ, παρὰ λίγο νὰ πέσω θύμα δυστηχημάτος. Ἐβῆσαν, σὰ καλὰ καθομιμενα, ἀγρῶσε ὁ γάδοςος καί...

— Γι, ἀπὸ τὸρα ἀγρῶσε κῶσις ὁ παλιμάνθρωπος ;...

Μεταξὺ μαθητριῶν :

— Δὲν μοῦ εἶς, θυμάσαι πῶς τὴν ἔλεγον τὴ σὺγγε τοῦ Ὀδοσῶος, γὰρ τὴν ὅπου μᾶς διηγῶταν προχρῆς ἡ δασκάλα ;

— Δὲν ντρέπεται, καίμην, νὰ ἔσγνας μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἔκατο μνηστῆρας ; Πηνελόπει τὴν ἔλεγον !

τὰ φρασιδίδια εἶχαν τόσο διαδοθεῖ, ὥστε θεωροῦντο ἀπρεταῖς γὰρ μιὰ γυναῖκα νὰ βροῖ τὸ δόμο χωρὶς κοκκινάδι.

Ἡ περιφρονη Ντὺ Μισσορὸ πλήρωσε πανόκριθα μιὰ συνταγὴ γὰρ καλῶσινα σπὸν περιφρονη μῶγο Καλλιόστρο.

Καὶ ἡ ἀποκομῆταις διως Ἰωσηρίνα ἦταν περιφρονη γὰρ τὴ φιλαρέσκηκα. Ἡ μελαχρονὴ αὐτὴ κροσὴ περνοῖσε δολοφονίας ὄρες μισροτά σπὸν καθῆρη τῆς. Οἱ τοῖχοι τοῦ μισρονοκῆ τῆς, στὴ Μαλμαζιόν, ἦσαν τόσο διακοπῶσιμοι ἀπὸ μῶσο —τὸ ἀγαπητὸ τῆς ὄφρα— ὥστε πολλὰ χροῖνα κατόπιν, ὅταν ἐπεκοῦσαν τὸ διαμειομά της, ἡ μισροδιὰ αὐτὴ ἦταν ἀκόμα αἰσθητὴ.

Στὴν ἐποχὴ μας, ἡ φιλαρέσκηκα ἔχει προσδοσεῖ καὶ ἐξελιχθεῖ μέρως ἐπιστήμης, μωσροῖτε νὰ ποῖτε. Μὲ τὴ βοήθειαν δὲ καὶ τῆς χειροφρονηκῆς δυνάμει ν' ἀλλάξουμε τὸ πρόσωπό μας, τὴ μύτη μας, τὸ σιγόν μας, ἂν δὲν μᾶς ἀφροῦν. Ἀλλ' αὐτὰ βέβαια εἶνε γὰρ τοὺς ἔκατομωσιροῦχος.

Ἡ περισσότερο γυναικῆς ἀφροῦνται σ' ἓνα καθῆρημα, σ' ἓνα παντρεῖμα καὶ σὲ λίγο κοκκινάδι, ὅπως ἡ Ἀφροδίτη τοῦ μύθου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟ ΗΣΙΣ

ΡΑΝΤΕΒΟΥ

*Τὴν ἀγκαλιὰ σου τὴ ζεστὴ ἀπόμει πῶς ποθῶ
Μαχαίρει δικοπο ὁ καὶμὸς ἀγά μὲ θανατῶνει.
Τὸ μικοπὸ μου καίρεται ἀπὸ τὸν πυρετὸ
Κορῆς τὸ αἶμα μου «ὄσωννᾶ» καὶ τὸ κορμὶ μου λυώνει.
Μέσα στὴς ἀπαλάμεις μου κατέβ' ἡ ἀποθυμία
Βαριεὺς αὐλαίεις πύρρινες κλείνοντα τὸ βλέφαρά μου
Αἰσθηθῶν στὸ σῶμα μου τραγοῦδια ἐρωτικὰ
Ἐλα, σκόρπιον ἄνθρωπος παντοῦ καὶ γύρω στὰ μαλλιά μου.*

*Σὲ καρτερῶ σὺν ἄνοιξι, κυρὰ καὶ Παναγίᾳ μου,
Πορφύρα νὰ σὲ νύσσωνε ὡς κατὸ τὰ φίλιά μου,
Ἄντρα τραγοῦδια Βαρκικὰ βοῦζοντες σ' ἄντριά μου
Κι' ὄπως στὰ βροχία τὸ πουλί, φρεροκοπᾶ ἡ καρδιά μου.
Τὰ χεῖλά μου ἀπ' τὸν πόθο τους φροσιδοῦνται μοναγῆ τους
Βρογγος οὐδ' σπῆγγει τὸ λαμὸ ἡ ἀγωνία, πεθαῖνον,
Ἐλα, τ' ἀστῆραι ἀνάγνανε τὰ χρυσοκάντηλά τους
Τὸ κρῖον τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ κρατῶ καὶ σὲ προσμῶνο.*

*Τὰ βήματα σου ἡ καρδιά μετράει γοργὰ χτυπῶντας
Ἐλα, λαμπρὰ ταχτηκα στὴν ἀφροσπῆ ὀμορφίᾳ σου,
Καίρομαι, ἀγάπη μου τρελλή, γὰρ σένα τραγοῦδῶντας
Φεῦγονε μισροφροῦντας ἡ ὄρες τ' ὄμορον...*

*Στὴ θλιεμένη μου κάμαση, ὡς πάντα, ἄς ἀνεχηρήσῃ
Κλαδί ἀνθισμένης μυγαλάς, πρόσχαση ἡ λαλιὰ σου,
Ἐλα δειρῶς τὰ κροσῶτα καὶ κροσῶταλένια στήθη
Φωλῆρὰ νὰ κάνουν τὰ φίλιά σὰ ὄφρα τὰ μαλλιά σου.*

*Μισροστά σου γρονατίζοντας, στὰ χεῖρα μου θὰ σφίξω
Σὰν ἄγιο διακοπῆτρον τ' ὄφρα σου κεφαλί,
Τὰ φίλιά σου Ὄτια Μετάλληθι θὰ πῶ καὶ θὰ μεθύσω
Ἄπ' τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλά σου, φλόγα, φωτιά καὶ ζαίλη...
Ἐρῶσο, ἀπλώων τρέμοντας φρερὰ λευκὰ τὰ χεῖρα
Πόθο κλωμὸ στὴν κόμην σου φρέσες τὴ σέληνη,
Στὴ νιοιμένη ἀσφαλο λευκῆς σὺν περιστορίᾳ
Γοργὰ πετοῦν ἡ γῶδες σου καὶ ἡ νιοῖη μου οἶνονε!*

*Νύκτωσε... Ἡ ὄνει σκόρπιος τὰ τριαντάφυλλά της
Δὲν ἤθελες πάνο μου ἢ στιγμῆς διαθήκαμε σὺν χρόνος
Ὅχιὰ διπλοῦθηκε ἡ καρδιά σου σκοτεινὴ φωλῆρὰ της,
Κλαῖν τὰ φτωχὰ τὰ μάτια μου σ' ἐμ', ὄπως πάντα, μόνος.*

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ